

Člověk versus Pravda

aneb

všechno je jinak

crime analysis of testimony

*Prosím Otče,
dej mi sílu a moudrost, abych
dokázal své myšlenky sdělit.*

Úvod

Vše začalo přesně před 14 lety, kdy se mi poprvé dostala do rukou Bible. Dnes je mi 60 let a za tu dobu jsem *poznal* mnohé. Přestože bude stále o mnoho více toho co *nevím*, jedno vím dnes zcela jistě!

Že jsem byl slepý a nyní vidím.

Tuto svou práci proto věnuji každému, komu jde o prozření. Na počátku té mé cesty byla snaha nalézt odpověď na otázku, „*proč se dobrý lidem dějí zlé věci?*“ Ve své práci policisty jsem se s touto otázkou denně setkával a po převratných společenských změnách roku 1989 rovněž osobně potýkal. Nešlo mi ale pouze o poznání příčin mých *individuálních* problémů. Chtěl jsem *poznat obecné* zákonitosti. Právě proto jsem se začal zabývat tím všeobecně nejznámějším dokumentovaným případem. Osudem Ježíšovým. Začal jsem na konci Bible, abych vrcholu poznání dosáhl na počátku. Proto také hlavní úsilí soustředím na počátek všeho, na Genesis.

Možná se Vám rovněž dostala do rukou kniha Jana Vericha, v níž osobitým stylem podává kroniku svého rodu. Vše uvádí židovskou anekdotou, kde velmi vážený rabín je na smrtelné posteli obklopen nejbližšími a ti na něj neodbytně naléhají, aby jim sdělil svou životní moudrost. Rabi stále mlčí, ale jen do chvíle, než stejně naléhavou prosbu vznese jeho milovaný, nejstarší syn. Nato se s vypětím posledních sil posadil aby všem sdělil, že „*všechno je jinak*“ a skonal.

Zmiňuji tuto snad humornou epizodu, neboť se rovněž hodlám zaobírat kronikou, ne toliko svého, ale lidského rodu. Nebude to humorná procházka růžovým sadem. Ale mým přáním bylo, abyste zjistili dřív jak na své smrtelné posteli, že vše je jinak, než se nám tradičně podává.

Střetnu se s tradičními představami, které není snadné překonat. Lidské tradice mají stejně jako lidské hroby svou hloubku. Lidská tradice je však hlubší. Propastně hlubší!

V dnešní době, kdy se všeobecně oblibě těší TV novely i já tuto práci pojmu jako seriál. Seriál, který píšou JÁ, režii má ON a MY jsme herci.

Se zahájením díla jsem dlouho váhal. Neboť to není zábavné ani naučné, ale zcela intimní a osobní. Je to reflexe mého vlastního života na biblický text. Proto prosím, vezměte na vědomí dvě zprávy.

Jak jinak, dobrou a špatnou.

Ta první a dobrá je, že mé dílo ani já nejsem Váš soudce!

A ta špatná?

Vy nejste mými soudci!

Člověk versus Pravda

Touha po *poznání* rodičů je přirozeným pudem snad všech lidí. Většinou máme to štěstí, že o svých rodičích, tedy těch, kdo se zasloužili o naše zplazení, nemáme pochybnost. Přitom ale všichni dobře víme, že je to tradičně jen povrchní a křehká fikce. Každý máme přece rodiče dva, a pokud jde o pochybnosti, netýkají se, až na vzácné výjimky, pouze osoby matky. Matka je jistá, ale otec nejistý. Ani fotografie z porodnice, na níž muž stříhá novorozenci pupeční šňůru nedokazuje, že je to i skutečný, biologický otec. To jen matka, má-li na tom zájem, může vymezit okruh mužů, a pak již není problém určit, kdo biologickým otcem dítěte je a kdo není. Není třeba velké fantazie k utvoření představy, jak spletitou a při možnostech umělého oplodňování i zapeklitou záležitostí může být určování otcovství. Vždyť ani sourozenci dvojčata, nejsou-li dvojčata jednovaječná, nemohou mít absolutní jistotu, že mají stejného otce.

S určováním otcovství, nemluvě o samotném přijetí této role, bývají u mnoha mužů problémy. Přitom osobu otce nelze podceňovat, neboť zaručeně dědíme fyzické a psychické dispozice jak ze strany matky, tak ze strany otce. Dědit můžete ještě jednou, po smrti svých rodičů. A je lépe připravit se na problémy, které jsou přímo úměrné velikosti dědictví. V dnešní době by nebyl až takový problém, zajistit všem dětem jednoho kvalitního biologického otce. Ale to ponechávám budoucnosti. Má pozornost je zaměřena na opačnou stranu, na minulost, na tu nejbližší minulost. Na hledání *našeho Otce*, který, jak lze předpokládat, byl na samém počátku společný všem na zemi žijícím lidem.

Vyznavače animalistické vědecké teorie o vývoji druhů něco takového jistě pobaví, protože zkoumáním pramenů jako je Bible pohrdají. Já naopak pokládám Bibli za kroniku, která je pro lidstvo pramenem informací jedinečného druhu. Informací, které nikde jinde nenajdete a ani nevyhrabete. Kroniku, která má svou pohnutou historii a je bytostně spjata zejména s osudem Židů.

Nepředpokládám, že by každý čtenář již měl zkušenost s Biblií a tak, abych některým usnadnil první orientaci v biblickém textu, budu zejména z počátku důsledně citovat. Pramenem pro mou další práci bude ekumenický překlad Bible, vydala Biblická společnost v ČSR roku 1990. Ne že by snad byla lepší jak jiné překlady. Ale byla první, která se mi před 14 lety dostala do rukou. Mé sympatie si rovněž získala tím, že nad jejím překladem se dokázaly sjednotit církve v nebývalém počtu.

Jak jsem již předeslal, patřím mezi šťastlivce, které nesužovaly pochybnosti o rodičích. Coby prvorozenému mi *můj otec* přes dva roky vedl deníček, takže vím o počátku svého pozemského života víc než jen, kdy a kde jsem se narodil. Nyní ale jde o společné kořeny, o poznání *našeho Otce*, proto nelze než začít na samém počátku Bible.

1 Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůňí byla tma. Ale nad vodami vznášel se duch Boží.

I řekl Bůh: „Bud' světlo!“ A bylo světlo. Viděl, že světlo je dobré, a oddělil světlo od tmy. Světlo nazval Bůh dnem a tmou nazval nocí. Byl večer a bylo jitro, den první.

I řekl Bůh: „Bud' klenba uprostřed vod a odděluj vody od vod!“ Učinil klenbu a oddělil vody pod klenbou od vod nad klenbou. A stalo se tak. Klenbu nazval Bůh nebem. Byl večer a bylo jitro, den druhý.

I řekl Bůh: „Nahromad'te se vody pod nebem na jedno místo a ukaž se souš!“ A stalo se tak. Souš nazval Bůh zemí a nahromaděné vody nazval moři. Viděl, že je to dobré. Bůh také řekl: „Zazelenej se země zelení: bylinami, které se rozmnožují semeny, a ovocným stromovým rozmanitého druhu, které na zemi ponese plody se semeny!“ A stalo se tak. Země vydala zeleň: rozmanité druhy bylin, které se rozmnožují semeny, a rozmanité druhy stromoví, které nese plody se semeny. Bůh viděl, že to je dobré. Byl večer a bylo jitro, den třetí. /Gn 1,1-13/

Při prvním kontaktu s informacemi podávanými Biblií, zejména těmi nejranějšími, je reakce vyvinutého lidského rozumu přirozeně odmítavá. Rozumu se přičí, že by během jednoho dne mohlo vzniknout nebe a hned další den zase moře s kontinenty a pak ještě i veškerá pozemská zeleň.

Pokud dokážete být v soudech zdrženliví a udržíte i uctivý odstup, pak si tyto jedinečné informace hned v počátku neznehodnotíte. Přestože jde o vážné věci, trocha romantiky neuškodí. Berme to tak, že *náš Otec* nebyl žádný břídil, ale *Bůh*! Což by snad mohla být i dost dobrá motivace k *Jeho* hledání a poznání. Biblické informace, jako každá informace, mají svůj rámeček, podobně jako obraz má svůj rám. Je proto nutné důsledně rozlišovat *jádro* informace a *rámeček* informace. Eliminujeme tak nebezpečí, že bychom pochybnostmi nad rámečkem znehodnotili samotný obraz.

Kniha Genesis je na počátku celé Bible. Je první z pěti knih, u nichž se podle počtu ustálil název Pentateuch anebo podle ústřední postavy jsou známy též jako knihy Mojžíšovy.

Genesis se však zřejmě liší od zbylých knih. Popisuje totiž rozhodné události, které Mojžíšovo narození předcházely. Jak postupně poznáte, souběžně s rodokmenem Mojžíšových předků uvádí nejen klíčové události vedoucí až na samotný počátek stvoření světa, ale informuje nás rovněž o jeho Stvořiteli, *našem Otci*. Nespokojíme se s tradičním konstatováním, že autor není znám. Neboť vedle otázky KDO nám informace podává, je nasnadě i otázka, KDE mohl informace čerpat? Vždyť, jak vidno, po prvních třech dnech stvoření se to na zemi sice zelenalo rozmanitými bylinami a rozmanitým stromovým, ale nikde ani živáčka, který by nám, lidem, mohl o tom všem přinést jakékoliv informace. Takže, rozumně vzato, jako jediný možný autor přichází do úvahy sám *náš Otec*.

Snad kdyby Genesis vznikla v současnosti a ne před více jak 3200 lety, připustil bych i tu možnost, že *náš Otec* informace, které měl ve své paměti, nedostatečně chránil a strpěl, aby je někdo cizí stáhnul a nám lidem zpřístupnil. Mnoho možností není a tak raději žádnou nezatracuji a vrátím se k biblickému textu, abych dál rozvinul obraz stvoření.

I řekl Bůh: „Bud'te světla na nebeské klenbě, aby oddělovala den od noci! Budou na znamení časů, dnů a let. Ta světla at' jsou na nebeské klenbě, aby svítala nad zemí.“ A stalo se tak. Učinil tedy Bůh dvě veliká světla: větší světlo, aby vládlo ve dne, a menší světlo, aby vládlo v noci;

učinil i hvězdy. Bůh je umístil na nebeskou klenbu, aby svítila nad zemí, aby vládla ve dne a v noci a oddělovala světlo od tmy. Viděl, že to je dobré. Byl večer a bylo jitro, den čtvrtý.

I řekl Bůh: „Hemžete se vody živočišnou havětí a létavci létejte nad zemí pod nebeskou klenbou!“
I stvořil Bůh veliké netvory a rozmanité druhy všelijakých hbitých živočichů, jimiž se zahemžily vody, stvořil i rozmanité druhy všelijakých okřídlených létavců. Viděl, že to je dobré.
A Bůh jim požehnal: „Plod'te a množte se a naplňte vody v mořích. Létavci necht' se rozmnoží na zemi.“ Byl večer a bylo jitro, den pátý./Gn 1,14-23/

Zpráva o tom, co *naš Otec* stvořil během čtvrtého a pátého dne stvoření, prvotní pochybnosti našeho rozumu jen několikanásobně umocní. Jako by nestačily neuvěřitelné výkony pozemské, vytvoří a uspořádá i poměry nebeské. Tvoří Slunce, Lunu a všechny hvězdy, ne toliko aby svítily nad zemí, ale dává jim moc vládnout ve dne a v noci a oddělovat světlo od tmy. Něco takového vespělý lidský rozum již vážně nemůže tolerovat. Není se co divit, že rozumní lidé uznávají Astronomii, ale zavrhnou Astrologii. Astronomové přitom vědomě ignorují základní informace z kroniky *našeho zrození*. Vylučují, že by něco jiného než fyzikální síly mohly ovlivňovat pozemský život. Kde však čerpají svou jistotu, to není zřejmé. Astrologie pak naopak od nepaměti zkoumala význam *nebeských znamení* a jejich vliv na pozemský život lidí. Rozumné lidi se jí ale nedaří přesvědčit, že tomu tak opravdu je. Teď, na samém počátku, není vhodný čas toto dilema rozřešit. Ačkoli velmi dobře vím, že neexistuje důkaz, který by mohl rozumné bez výhrad o něčem přesvědčit, přesto slibuji, že se postupně doberu až k zodpovězení otázky, jak se v našem životě k sobě mají Osud a svobodná vůle.

Pro nedočkávané snad jen malá parafráze Tomášova evangelia. „*Milujeme strom - nenávidíme jeho plod a milujeme plod a nenávidíme strom.*“

Pokud dosavadní informace o prvních pěti dnech stvoření budeme brát vážně, za pravdivé, nelze ignorovat otázku, jak mohla země třetího dne vydat cokoli zeleného? Bez slunečního svitu je přece fotosyntéza nemožná a tím je nemyslitelná i existence zelených rostlin. Světla na nebi, která měla svítit nad zemí, byla stvořena až následujícího dne. A to ještě není nic proti tomu, co vlastně určovalo první tři dny stvoření? Vždyť Slunce, které je středobodem denního pozemského cyklu, bylo stvořeno rovněž až čtvrtého dne! Popravdě řečeno, nevím jak to bylo s fotosyntézou a zelení třetího dne. Třetím dnem stvoření se budeme zabývat následně a mnohem hlouběji. Prozatím musím nad prvními třemi dny stvoření pouze konstatovat, že Stvořitel, *naš Otec*, není součástí *Svého* stvoření. Jsou nám podávány informace o sedmi dnech z jiného časoprostoru. Zpráva o stvoření představuje informace o šesti pracovních a jednom dni odpočinku *našeho Otce*. Jde o dny, které s těmi našimi pozemskými nemají nic, naprosto nic společného!! Žádné nám známé střídání dne a noci, Slunce ve dne a Luna v noci. Den *našeho Otce* nezačíná o půlnoci a nemá délku 24 hodin, nic takového! Jeden náš pozemský den může být pro *našeho Otce* doslova jen okamžikem. Pouhopouhým mžiknutím *Jeho* oka. A stejně tak lze konstatovat, že primární příčina stvoření je mimo samo *Stvoření*. My, jako součást *Stvoření* vnímáme toliko sekundární následky.

Zpráva o průběhu stvoření pátého dne a informace, že první živý tvor vzešel z vody, neodporuje poznatkům našeho současného vědeckého zkoumání. Snad to přispěje k tomu, že se vám dosavadními informacemi pobouřený rozum trochu zklidní, a bude schopen přijmout zprávu o závěru stvoření.

I řekl Bůh: „Vydej země rozmanité druhy živočichů, dobytek, plazy a rozmanité druhy zemské zvěře!“ A stalo se tak. Bůh učinil rozmanité druhy zemské zvěře i rozmanité druhy dobytka a rozmanité druhy všelijakých zeměplazů. Viděl, že to je dobré.

I řekl Bůh: „Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi.“

Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil.

Bůh jim požehnal a řekl jim: „Plodte a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe.“

Bůh také řekl: „Hle, dal jsem vám na celé zemi každou bylinu nesoucí semena i každý strom, na němž rostou plody se semeny. To budete mít za pokrm. Veškeré zemské zvěři i všemu nebeskému ptactvu a všemu co se plazí po zemi, v čem je živá duše, dal jsem za pokrm veškerou zelenou bylinu.“ A stalo se tak. Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré. Byl večer a bylo jitro, den šestý./Gn 1,24-31

Šestáho dne vrcholí stvořitelská činnost *našeho Otce*. Stvořil rozmanité druhy zemské zvěře i rozmanité druhy dobytka a rozmanité druhy všelijakých zeměplazů. A konečně se nám dostává i první zpráva o stvoření *člověka a lidí*.

A právě zde bych chtěl naléhavě varovat před tradiční ledabylostí a povrchností s níž je k těmto informacím přistupováno. Je žalostné slyšet z úst nejpovolanějších, že tyto informace jsou toliko obrazné a nelze je brát doslovně, realisticky, natož historicky. Je na čtenáři, jaké stanovisko zaujme. Já sám v textu postrádám jakýkoliv náznak obraznosti. Nebývalý rozsah užití přímé řeči mne utvrzuje o pravém opaku. O autentičnosti a hodnověrnosti podávaných informací. Velmi snadno lze podlehnout tradiční společenské iluzi, že čím větší učenec, tím lepší vykladač biblických obrazů. Těžká a popravdě i životu nebezpečná může být individuální snaha po nalezení *Pravdy* mimo tradiční společenský kadlub.

A tak bez ohledu na to, zda uznáváte, že *naš Otec* byl *Bůh*, či preferujete variantu, že na počátku lidstva byl jen zmutovaný lidoop, doporučuji důsledně rozlišovat podstatu *člověka a lidí*. Nerozlišovat pouze, že *člověk* je podstatné jméno v čísle jednotném a *lidé* podstatné jméno hromadné. *Člověk, lidi*, to jsou pouze konvenční znaky, užívané k poukázání na objekt, aniž by byla jakkoli postižena kvintesence, podstata objektu. Je třeba plně se koncentrovat na podstatu, detaily a souvislosti. Přijímat všechny podávané informace vážně, bez sklonu k zlehčování. Ukvapené závěry v této počáteční fázi by mohly neblaze zdeformovat celé další pátrání.

Dosavadní šestidenní výčet rozsahu stvoření je přehledná informace, zatím bez bližších detailů. Ale již nyní lze stávající informace vzít pod drobnohled a zaznamenat první

nuance. *Funkční odlišnost člověka a lidí.*

Člověk má plnit funkci obrazu našeho Otce.

Lidé se mají množit, plodit, naplnit zemi, podmanit ji a panovat nad mořskými rybami, nebeským ptactvem, vším živým co se hýbe na zemi.

A tím to teprve začíná. Všemmu pozemskému dal *naš Otec* za potravu každou bylinu nesoucí semena i každý strom, na němž rostou plody se semeny. Při bližším pohledu opět zjistíte, že to platí jen pro lidi. Protože veškeré zemské zvěři i všemu nebeskému ptactvu a všemu co se plazí po zemi, v čem je živá duše, dal za pokrm výslovně jen veškerou zelenou bylinu.

Že je to malicherné?

Bez výhrad souhlasím!

Pro současnou svobodu milovnou mysl to není toliko malicherné, ale zavání to přímo totalitou. Vždyť dovoleno je pouze to, co je přikázáno. V současné demokratické společnosti se prosazuje opačný princip. Dovoleno je vše, co není zakázáno! A tady, jak vidno, žádný zákaz. Což rovněž doporučuji uchovat v dobré paměti!

Hledat pro šestidenní stvořitelské dílo *našeho Otce* odpovídající analogii ze života současnosti je mnohem snazší jak v dobách nedávno minulých. Předpokládám, že sehraný tým špičkových programátorů počítačových her by mohl něco takového věrně simulovat, aby na konci svého díla rovněž viděli, že vše co učinili je velmi dobré.

A tak na závěr první kapitoly znovu naléhavě připomínám. Pokud jde o *člověka a lidi*, je na místě prozíravost a zdrženlivost. Dosud nemáme k dispozici detailní informace, abychom pod drobnohledem mohli provést jejich komparační zkoumání.

Přejdeme ke druhé kapitole a podržte v dobré paměti, že prozatím není zřejmé, že by *člověk a lidé* měli něco společného, tedy, až na svého *Stvořitele*.

2 Tak byla dokončena nebesa i země se všemi svými zástupy. Sedmého dne dokončil Bůh své dílo, které konal; sedmého dne přestal konat veškeré své dílo. A Bůh požehnal a posvětil sedmý den, neboť v něm přestal konat veškeré své stvořitelské dílo.

Úvodní informace z počátku druhé kapitoly je namnoze chápána ještě jako součást kapitoly první. Naší pozornosti by spíše nemělo uniknout to, že neobvyklý důraz je kladen na skutečnost, jak *naš Otec* sedmého dne *Stvoření* dokončil. Pokud se nemýlím, nejméně pětkrát jsme utvrzování o tom, že jednou pro vždy a definitivně byl původní plán *Stvoření* ukončen. Ostatně, tým programátorů by své dílo nepochybně rovněž důkladně zakončil a zajistil, aby byla zaručena jeho odolnost a funkční stabilita, včetně zabezpečení před neoprávněnými zásahy a manipulací nepovolanými. Pokud má něco vztah k první kapitole, pak je to zřejmě první věta následujícího oddílu. Tvoří onu pomyslnou hraniční čáru, která nám umožňuje rozlišit, co bylo součástí původního stvořitelského programu a co nikoliv. Další informace jsou pak již detailním popisem klíčového momentu.

Toto je rodopis nebe a země, jak byly stvořeny. V den, kdy Hospodin Bůh učinil zemi a nebe, nebylo na zemi ještě žádné polní křovisko ani nevzcházela žádná polní bylina, neboť Hospodin Bůh nezavlažoval zemi deštěm, a nebylo člověka, který by zemi obdělával. Jen záplava vystupovala ze země a napájela celý zemský povrch. I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země,

a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem. A Hospodin Bůh vysadil zahradu v Edenu na východě a postavil tam člověka, kterého vytvořil. Hospodin Bůh dal vyrůst ze země všemu stromovi žádoucím na pohled, s plody dobrými k jídlu, uprostřed zahrady pak stromu života a stromu poznání dobrého a zlého. /Gn 2,1-9/

Informace o okolnostech a samotném stvoření *člověka* je mimořádně přesná. Není sice výslovně uveden den, v němž byl *člověk* stvořen, ale je popsán tak široce a precizně, že jeho záměna s jiným je absolutně vyloučena! A výsledek?

Všichni lidé v souladu s nejhlubší tradicí žijí v přesvědčení, že *člověk* byl stvořen šestého dne a ne třetího jak odpovídá popisu!

Hlava to prostě nebere, že by *člověk* mohl být stvořen třetího dne, a to dokonce na jeho samém začátku, dříve než křoviska a byliny, když ani země ještě nebyla zavlažována deštěm. Jen se znovu a dobře podívejte! Sám přiznávám, že mi trvalo víc jak deset let, než jsem se vymanil z moci tohoto nejhlubšího tradičního omylu.

Tím ale stvoření *člověka* dostává naprosto jiný význam. Ne že vše bylo tvořeno pro *člověka*, ale právě naopak! *Náš Otec* očividně *člověka*, svůj obraz, naléhavě potřeboval!!

Zásadní a nepominutelná je skutečnost, že právě v souvislosti se stvořením *člověka* je *náš Otec* uveden jako *Hospodin Bůh*. V jiných pramenech je označen jako *Jahve* či *Panovník*. Přitom se ale jedná o téhož *Boha*, který je uveden v kapitole první. Je to *náš Otec*, ale aktuálně jsme informováni, že je to *Bůh* s mimořádným postavením mezi všemi bohy. *Náš Otec* je *Hospodin Bůh*. Je *Bohem* nejen pro nás lidi, ale i pro všechny bohy.

Stojíme před výzvou objasnit účel stvoření *člověka*. S tím je spojeno rovněž pochopení mocenského postavení *našeho Otce*. Jak se stal *Bohem nad všemi bohy*?

Budeme-li vycházet z nám známé reality, je boj o mocenské postavení mezi lidmi nemyslitelný bez vychytralosti, intrik a propagandy. Na celosvětové úrovni bez kořistění, válek a paktování. Jedním slovem, jde o nadvládu založenou na strachu. Vládu, která je vždy jen dočasná, což nám dosavadní historie zcela spolehlivě potvrzuje.

Boj o moc mezi bohy si naprosto v ničem nezadal s tím naším mezilidským. Proto bude pro každého absolutně nepochopitelné a neuvěřitelné, že by *náš Otec* mezi bohy mohl dosáhnout vrcholného mocenského postavení jinak. Vždyť kdo to kdy slyšel, že by někdo skrze pravdu, spravedlnost, čestnost a nezištnost v boji o moc dosáhl čehokoliv, natož aby zvítězil?!

Pravda, s těmito kvalitami byl *náš Otec* mezi bohy rovněž dlouho poslední, aby se nakonec stal prvním. Až když byly vyčerpány všechny možnosti a bylo nejhůř, došlo na toho posledního mezi bohy, který neměl žádnou výjimečnou moc a nikdo neměl důvod se jej obávat. Zato byl *Čestný*, zosobňoval *Spravedlnost*, *Pravdu* a *Nezištnost*. Však také na rozdíl od všech předchozích, museli bohové *našeho Otce* dlouze přemlouvat. Nutit jej, aby se jim stal *Vládce* - *Hospodinem Bohem*! *Náš Otec* váhal, neboť velmi dobře věděl, co jej očekává, což my zatím netušíme. Nakonec přece jen svolil a stal se *Panovníkem*, nikoliv obávaným, ale *Úctyhodným*, jenž nevládne silou, ale slovem. *Úctyhodným Panovníkem* a to na věčné časy!

Absolutně neuvěřitelné, že? Ale nikoliv neskutečné!

Právě s rolí *Hospodina Boha* je těsně spjat i důvod stvoření *člověka*. K pochopení této příčiny postačí, pokud k sobě budete jen na chvíli upřímní. Abyste přiznali, že všichni lidé

jsou mimořádně citliví na kritiku a výhrady vůči své osobě. Přitom bez výjimky platí, že nejcitlivější jsou právě ti, co sami nejvíce kritizují a nebo pro své mimořádné mocenské a společenské postavení jsou přesvědčení, že je nikdo nemá právo kritizovat. A tak, čím více moci kdo má, tím méně pravdy se o sobě samém dozvídá. Mezi lidmi tradičně ty největší iluze o sobě chovají ti nejmocnější. Opojení mocí a iluzí o vlastní výjimečnosti likvidují cíleně i nechtěně své oponenty a ničí tak nejvýznamnější přirozený pramen pravdivých informací o sobě samých. V tom není mezi námi lidmi a bohy rozdíl.

Právě sebeklamu se chtěl *náš Otec* vyvarovat. *Člověk* mu měl být pramenem pravdivých informací o *Něm samotném*. Měl *Mu* být obrazem!

Člověk měl být obrazem svému *Stvořiteli*. Uspořádání pozemských poměrů pak mělo být obrazem celému *Stvoření*. Mělo poskytovat obraz harmonické společnosti, jejímž *Úctyhodným Panovníkem* se stal *náš Otec*. Poměry pozemské měly být obrazem poměrů nebeských.

Jak na zemi, tak na nebi.

Proč a jak se to obrátilo, k tomu se dobereme později. Nyní je čas soustředit pozornost na vlastní stvoření *člověka*.

Můj otec mi v deníčku neuvedl žádnou informaci o okolnostech mého početí. Ostatně, kterýpak *lidský otec* by mohl skutečně důvěryhodnou informaci o početí svému potomkovi poskytnout? Vždyť při dnešních možnostech umělého oplodnění už není účast otce nezbytná.

Zato pokud jde o *člověka*, jako jediný spolehlivý pramen informací o početí přichází do úvahy pouze *náš Otec*. Snad i proto je informace jasná a stručná, bez iracionálních obrazů. Ostatně vrána i čáp byli stvořeni až pátého dne.

Dostává se nám informace, že stvoření *člověka* proběhlo ve dvou fázích. V té první vytvořil *náš Otec* z prachu země *formu*. Vzhledem k použití prachu šlo zřejmě o hmotnou *formu*. Ve druhé fázi tuto *formu* naplnil nehmotným *obsahem*, dechem života. Informace, že tak se stal *člověk* živým tvorem je významné konstatování.

Přestože se průběh stvoření *člověka* diametrálně liší od nám všem důvěrně známého postupu jímž se reprodukuje, za pozornost to stojí. Ke stvoření lidského jedince dnes není nezbytná účast otce, oproti tomu ke stvoření *člověka* *náš Otec* zase nepotřeboval matku. Leda bychom považovali za matku Zemi, která poskytla svůj prach, podobně jako jsou dnešní muži stále více toliko poskytovateli spermatu.

Nevím jak komu, ale stvoření *člověka* je mi něčím po čertech povědomé! Jako by *náš Otec* v první fázi zkompletoval dokonalý hardware a následně nainstaloval božský software. Vždyť k čemu by byl sebevýkonnější hardware bez vhodného softwaru a stejně, čím by byl *člověk* bez dechu života? Právě svou podstatou, dechem života byl *člověk* podoben svému *Stvořiteli, našemu Otci*. Jen *člověk* byl disponován poskytovat *našemu Otci* pravdivé informace, zejména pak Pravdu o *Něm samotném*. Neboť ve chvíli, kdy se náš otec stal *Hospodinem Bohem*, neměl v nikom žádnou záruku, že jeho informace budou pravdivé.

Neméně pozornosti jako stvoření *člověka* si zaslouží skutečnost, že *náš Otec* vysadil zahradu v Edenu, kam postavil *člověka* a v ní dal vyrůst všemu stromovi vábívého vzhledu s plody dobrými k jídlu. Ze všech stromů jsou výslovně uvedeny pouze *strom života* a *strom poznání dobrého a zlého*. Že právě tyto dva je nasnadě, neboť v dalších událostech sehrávají klíčovou roli. Pozornost zaslouží skutečnost, že není zmínky, o jakékoli bylině či křovisku.

Ale zejména je třeba mít na paměti, že zahrada nebyla volnou přírodou nebo veřejným prostranstvím. Nešlo pouze o privátní prostor, vyhrazený k setkávání s *člověkem*. Z celého stvoření to bylo to nejintimnější, chráněné místo *našeho Otce*, jehož lokalizace je popsána v následujícím oddílu.

Z Edenu vychází řeka, aby napájela zahradu. Odtud dál se rozděluje ve čtyři hlavní toky. Jméno prvního je Pišon; ten obtéká celou zemi Chavilu, v níž je zlato, a zlato té země je skvělé; je tam také vonná pryskyřice a kámen karneol. Jméno druhé řeky je Gichon; ta obtéká celou zemi Kúš. Jméno třetí řeky je Chidekel; ta teče východně od Asýrie. Čtvrtá řeka je Eufkrat.

Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Edenu, aby ji obdělával a střežil. A Hospodin Bůh člověku přikázal: „Z každého stromu zahrady smíš jíst. Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.“ / Gn 2,10-17/

Nejsem disponován k hledání popisované lokality, protože na mapě bych tak leda našel řeku Eufkrat. Soustředím se proto výhradně na *člověka*. *Člověk* měl zahradu v Edenu *obdělávat* a *střežit*, z čehož je zřejmé, že měl pouze sloužit. Neměl konat nic podle své vlastní vůle. Měl toliko plnit vůli toho, kdo jej stvořil. *Člověk* nebyl bytost se svobodnou vůlí. Však také jedině to byla i spolehlivá záruka, že bude poskytovat nezkraslený, věrný obraz a pravdivé informace.

Pokud měl být *náš Otec* absolutně *Spravedlivý* musel znát absolutní Pravdu. Mít k dispozici všechny informace o všem a o všech z celého Stvoření. A *On* je měl. Zahrada ráje bylo informační centrum, kde se soustředily veškeré informace, přičemž *člověk* měl plnit funkci administrátora. Měl je spravovat a střežit.

Ne, nenechte se mýlit. Zahrada v Edenu nebylo žádné nám známé důmyslné krytí ústřední zpravodajské služby. Ani centrum příprav a řízení všech tajných akcí k udržení nadvlády nad všemi bohy v celém *Stvoření*. Žádná dvojí morálka, pouze absolutní *Spravedlnost*.

Při komparativním náhledu lze zachytit jisté jemné odlišnosti zejména v přístupu k lidem a *člověku*. Zatímco lidem *!dává!* *náš Otec* za pokrm každou bylinu nesoucí semena i každý strom, na němž rostou plody se semeny, vůči *člověku* je v tomto směru důrazný a kategorický. *Člověku !přikazuje!*, že smí jíst z každého stromu zahrady. A jedním dechem dodává: „Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.“ Z dosud sděleného je zřejmé, že *člověku* byly za zdroj potravy určeny pouze stromy v zahradě Edenu s výhradou *stromu poznání dobrého a zlého*. *Člověk* tedy mohl jíst i plody ze *stromu života*. Výstraha, že v případě přestoupení mu hrozí propadnutí smrti, neznamená okamžitou smrt, k jaké může dojít třeba při zasažení elektrickým proudem. Je to varování, že by byl zbaven možnosti jíst právě plody ze *stromu života*, což by nutně vedlo k jeho smrti.

Dříve než rozvinu další detailní informace, jedna důležitá poznámka. S ohledem na skutečnost, že *člověk* byl stvořen již na počátku třetího dne, nemohl být pod vládou nebeských světél a hvězd. Což jej rovněž zásadně odlišuje od *lidí*.

**I řekl Hospodin Bůh: Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou.“
Když vytvořil Hospodin Bůh ze země všechnu polní zvěř a všechno nebeské ptactvo, přivedl je k člověku, aby viděl, jak je nazve. Každý živý tvor se měl jmenovat podle toho, jak jej nazve. Člověk tedy pojmenoval všechna zvířata a nebeské ptactvo i všechnu polní zvěř. Ale pro člověka se nenašla pomoc jemu rovná. I uvedl Hospodin Bůh na člověka mrákotu, až usnul. Vzal jedno z jeho žeber a uzavřel to místo masem. A Hospodin Bůh utvořil z žebra, které vzal z člověka, ženu a přivedl ji k němu. Člověk zvolal :**

„Toto je kost z mých kostí
a tělo z mého těla!
Ať muženou se nazývá,
vždyť z muže vzata jest.“

Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem. Oba dva byli nazí, člověk i jeho žena, ale nestyděli se. /Gn 2,18-25/

Houstone?!

Máme tu problém, Houstone!

Je tu první a opravdu vážný problém.

Na závěr každého dne stvoření *naš Otec* přece viděl, že vše co učinil, bylo *dobré!* Jak je potom možné, že není dobré, aby byl *člověk* sám?! Vždyť pak by nemohla být skutečně Pravda, že vše co *naš Otec* v šesti dnech stvoření učinil, bylo *velmi dobré!*

Popravdě řečeno, vše bylo *velmi dobré!*

Neboť podle stvořitelského záměru byl *člověk* sám a měl zůstat v zahradě Edenu zcela sám! Měl se stýkat pouze s *naším Otcem*. Nikdy nikoho jiného nepoznal a tak ani nevěděl, co samota vlastně obnáší.

Ve Stvoření nebyl problém, ten byl jinde. To *naš Otec* se nemohl dívat na to, že *člověk* je sám. Nebýt toho, že *naš Otec* je *Soucitný* a *Milosrdný*, zůstalo na zemi vše *velmi dobré* dodnes, tak jak bylo stvořeno! Samota nebyl pro *člověka* vůbec žádný problém. Tu hořkou zkušenost se samotou měl pouze *naš Otec*.

Však právě to byl důvod, proč tak váhal s přijetím role *Hospodina, Boha nad všemi bohy*. Velmi dobře věděl, že jako *Všemocný* a *Úctyhodný* již nebude moci s nikým jakkoli zažertovat, bavit se, či důvěrně a nezávazně rozmlouvat. Protože každé slovo, které jako *Úctyhodný* a *Všemocný* vyslovil se stalo pro všechny zákonem, příkazem k provedení. Právě samota se stala tím nezávidění hodným úradkem, jenž na sebe vzal *naš Otec* převzetím role *Hospodina Boha*. Stvořením *člověka* sice dosáhl jistého uspokojení, neboť získal svůj obraz, ale do stejně nezávidění hodné situace uvedl zase *člověka*. A k tomu nedokázal být *naš Otec* lhostejný. Je totiž nejen *Pravdivý, Spravedlivý, Všemocný, Úctyhodný*, ale i *Milosrdný* a *Soucitný*.

Snadno si lze spočítat, jak dlouho byl *člověk* v zahradě Edenu sám. Nejméně tři dny, od počátku třetího dne až do šestého dne stvoření, než k němu do zahrady v Edenu *naš Otec* přivedl všechnu polní zvěř a všechno nebeské ptactvo, aby viděl, jak je *člověk* nazve. Přitom byl v naději, že se pro *člověka* najde i pomoc jemu rovná. A když se pomoc rovná pro *člověka* nenašla, tak je zase všechny odvedl a došlo na to, čemu se chtěl vyhnout.

Utvoření *ženy pro člověka*.

Bez hlubšího prozkoumání nelze přejít skutečnost, že *člověk* měl nazvat veškerou zvěř, kterou k němu *naš Otec* přivedl. Otázkou je, jak někdo, kdo sám o sobě neví, že je nahý, může rozlišovat jemné nuance mezi jednotlivci mnoha druhů zvířat a ptáků? Podle čeho mohl rozlišovat, když zbarvení srsti či barevné provedení opeření zřejmě neregistroval?

Je zřejmé, že tak jako *člověk* nevnímal svou vlastní tělesnou *formu*, pročez nevěděl, že je nahý, nevnímal ani tělesnou *formu* přivedených zvířat. Nemohl rozlišovat zvěř a ptactvo podle srsti, či peří. *Člověk* vnímal podstatu, *obsah!* A podle *obsahu* jim dával jména, která byla vyjádřením podstaty. *Člověk* viděl *Pravdu* a proto i jména byla pravdivá.

Naš Otec si tak u *člověka* současně ověřil, že je *vševědoucí* jako *On*, že rovněž vidí *Pravdu*.

Život o samotě v zahradě Edenu bylo jediné optimální místo v celém Stvoření, kde mohl *člověk* bezpečně žít. Umíte si vůbec představit, co by se stalo, kdyby se snad nedopatřením *člověk* dostal mezi lidi současnosti. Že by při setkání s hlavou státu nehleděl na jeho moc, řády, tituly a nazval jej v *Pravdě vole*m. Všemi uctívanou hlavu církve zase hladovým *vlkem*. Jakoupak byste mu asi dávali naději na přežití? Konec druhého dne by zaručeně nedožil!

I když, pokud by *člověk* dokázal držet hubu, vhodné komerční využití jeho dispozic by se zaručeně našlo.

Pro případ, že byste přece jen rádi skutečného *člověka* poznali, toho ze zahrady Edenu, prozradím spolehlivý test, jak si ověřit, že je to skutečně *člověk*, ten který vidí *Pravdu*. Potřebujete obyčejné zrcadlo, a před něj se s *člověkem* postavíte. Zatímco vy *člověka* v zrcadle zaručeně uvidíte, skutečný *člověk* vás v zrcadle nevidí. Zrcadlo nám lidem neposkytuje *obraz*, jak se tradičně domníváme. Zrcadlo nám dává pouze *odraz* naší *formy* a tu, jak bylo řečeno, *člověk* neviděl.

Dříve, než se budeme zabývat stvořením *ženy pro člověka* je namístě si znovu ujasnit, že podle původního stvořitelského záměru *žena pro člověka* neměla být nikdy, naprosto nikdy stvořena. Nebýt soucitnosti *našeho Otce* zůstal by *člověk* dodnes sám v zahradě Edenu. Na zemi by panovali *lidé* nad vším živým a vše v čem je živá duše by mělo za potravu výhradně rostlinnou stravu, tak jak jim bylo naším *Otcem* určeno. A co zejména, poměry na zemi by byly obrazem poměrům na nebi, nikoliv naopak.

Popis postupu *utvoření ženy pro člověka* by neměl být pro současného čtenáře věci zdaleka neznámou. Připomíná to známé a nutné uspání dárce před odběrem biologického materiálu za účelem získání základních kmenových buněk pro potřebu jeho klonování.

Co však nesmíme přehlédnout je jemná nuance, že *žena pro člověka* nebyla *stvořena*, ale *utvořena* z již živého tvora, z *člověka*. Šlo o zcela odlišný postup, než kterým *naš Otec* dal povstat všemu živému během svých šesti dní, kdy realizoval svůj plán *Stvoření*. Je tedy zřejmé, že *žena pro člověka* byla *utvořena* až poté co plán *Stvoření* byl realizován a definitivně ukončen. *Naš Otec* utvořil *ženu pro člověka* sedmého dne, v den *Svého* odpočinku.

První reakce *člověka* na ženu, kterou mu utvořil *naš Otec* je mimořádně zajímavá a cenná. Jsou to vůbec první a autentická slova někoho jiného než *našeho Otce*. Ostatně právě přímá řeč je tou ideální formou, která nám umožňuje pronikat k podstatě událostí, jenž nám jsou v biblickém textu podávány.

Co je očividné, že první reakce *člověka* na bytost, kterou k němu *naš Otec* přivedl je

rozpačitá. Zatímco zvířata, ptáky dokázal *člověk* nazvat, dát jim jméno, nyní neví jak tuto bytost pojmenovat. Je sice ohromující, že i když spal, přesto poznává, že je to kost z jeho kostí a tělo z jeho těla ale jinak tápe. *Člověk* okecává, čím mu má být, z čeho byla vzata, ale jméno jí není schopen dát. Jak zjistíme, jméno jí dokáže dát až později po zásadní proměně, kterou *člověk* a *žena pro člověka* projdou po ochutnání plodů ze *stromu poznání dobrého a zlého*.

Důvod, proč *člověk* nebyl schopen dát *ženě pro člověka* jméno je zřejmý. *Náš Otec* utvořil z jednoho žebra *člověka*, tedy z jeho *formy*, jinou, novou formu, *ženu pro člověka*. Tuto novou *formu* ale nenaplnil žádným *obsahem*, nevdechtl jí v chřípí dech života. Právě proto měla *žena pro člověka* jen pomocnou roli, nebyla *člověku* obrazem, jako byl *člověk* svým obsahem obrazem svému *Stvořiteli*. *Člověk* v případě *ženy pro člověka* se s něčím takovým, že by nic neviděl, setkal poprvé. Neviděl žádný *obsah* a proto jí nemohl nazvat a dát jméno.

Informace o tom, že muž opustí svého otce i matku, přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem naznačuje existenci zatím latentní síly, mezi původní a novou *formou*. Tato mocná a tajemná síla, nám všem dobře známá sexualita se měla aktivně projevit až v budoucnosti, ve chvíli, kdy poznali svou nahotu. Zatím byla neaktivní, neboť ačkoli byli oba nazí, nestyděli se. Je na místě upřesnění, že o své nahotě nevěděli. A to opět nutně volá po bližším prozkoumání.

Za jakých okolností by lidský jedinec mohl být nahý a nevědět o tom?

Máme pět smyslů, které nám přináší informace o *formě*, našem těle a stejně tak o materiálním světě v něm se naše *forma*, tělo nalézají. Situace, že *člověk* byl nahý a nebyl o tom svými smysly zpraven nám nabízí i malý rozbor funkčnosti našich smyslů. Zatímco *zrak*, *sluch*, *hmat* jsou smysly jejichž prostřednictvím bychom mohli být informováni o své nahotě, zbylé dva smysly, *chuť* a *čich* nám nemohou informace o nahotě zprostředkovat. *Chuť* a *čich* jsou svou podstatou analytické. U *člověka* byly senzory *chuti* a *čichu* aktivní, kdežto *zrak*, *sluch* a *hmat* náš *Otec* deaktivoval. Prostřednictvím *chuti* a *čichu* mohl *člověk* analyzovat *formu* bytosti, která k němu byla po procitnutí přivedena a zjistit, že je to kost z jeho kostí a tělo z jeho těla. Avšak *chuť* ani *čich* nemohly *člověku* poskytnout informaci o jeho nahotě. K tomu by musel mít aktivován nejméně jeden ze tří dalších smyslů, *zrak*, *hmat* a nebo *sluch*.

A dostáváme se ke kritické události, která uvolní lavinu převratných změn.

3 Nejzchytralejší ze vši polní zvěře, kterou Hospodin Bůh učinil, byl had. Řekl ženě: „Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?“ Žena hadovi odpověděla: „Plody ze stromů v zahradě jíst smíme. Jen o plodech ze stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: »Nejezte z něho, ani se ho nedotkněte, abyste nezemřeli.«“ Had ženu ujišťoval: „Nikoli, nepropadnete smrti. Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevřou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.“

Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vševědoucnost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl. Oběma se otevřely oči: poznali, že jsou nazí. Spletli tedy fíkové listy a přepásali se jimi. /Gn 3,1-7/

Opět se nám dostává možnost poznat, jak neocenitelným darem jsou informace

podávané nám v přímé řeči. Nemělo by překvapit, že *had* se obrací k *ženě pro člověka*. Dobře ví, že u vševědoucího *člověka* by nepochodil. Vždyť to byl *člověk*, kdo mu jako nejzchytralejšímu ze vší polní zvěře dal jméno *had*. Pouze u *ženy pro člověka*, která postrádala dech života, měl naději na úspěch svého plánu.

Had svůj skutečný úmysl rafinovaně maskuje. Vystupuje jako ochránce práv *člověka* a *ženy pro člověka*. Ve skutečnosti je to škůdce, či nám spíše známý diverzant, reklamní agent, který by dokázal vymámit z jalové krávy tele. Pro snadnější pochopení si jeho slova můžeme aktualizovat. Hlavní je důraz na první slovo. S údivem a neskrývaným pobouřením *ženě pro člověka* říká.

!!?Jakže!!? a pokračuje s rostoucím rozhořčením a pobouřením.

Bůh vám upírá přirozené a nezadatelné právo na svobodný a ničím neomezený výběr potravy?!

U *ženy pro člověka*, která nebyla vševědoucí, to muselo zabrat. Nic neví a tak všechno vykecá. Nepoznává o co vlastně *hadovi* jde. A co vy sami, dokážete určit o co *hadovi* šlo, co chtěl z *ženy pro člověka* vymámit? Je to očividné! Přesně to co mu řekla, právě to chtěl zjistit. No přece, který že to je ten strom z něhož jim bylo zakázáno jíst! *Had* věděl, že v zahradě Edenu je zapovězený *strom poznání dobrého a zlého*, ale nevěděl, který to je. Způsob jakým to zjistil jen potvrzuje pravdivost jména *had*, jenž mu dal *člověk*.

Není zřejmé, kde a jak získal *had* informace, aby mohl *ženu pro člověka* ujistit, že požitím ovoce ze *stromu poznání dobrého a zlého* nepropadnou smrti, že se jim však otevrou oči a budou jako *Bůh* znát dobré i zlé. Příslib, že v něčem budou jako *Bůh*, nemohl zajímat ani tak *ženu pro člověka*, jako *člověka* samotného. *Ženě pro člověka* by stačilo, kdyby byla vševědoucí jako *člověk*. Vždyť náš *Otec* se stýkal pouze s *člověkem* pro jeho vševědoucnost. O ní pochopitelně zájem neměl. Však právě proto na *člověka* silně žárlila.

Co však nutno uznat, že *had* nelhal, řekl pravdu i když ne celou. Zřejmě ani nevěděl, jak vysoká bude skutečná cena, kterou budou muset *člověk* a *žena pro člověka* nakonec zaplatit. Vždyť za tu cenu, kterou musel *had* sám zaplatit, mu to rozhodně nemohlo stát.

Dříve než se budeme dále zabývat aktuálními událostmi v zahradě Edenu, dávám k dispozici, po mém soudu, univerzální klíč. Nalezl jsem jej v knize *Jób* a je z pramene *našeho Otce*.

Pošetilce zabijí vztek, žárlivost usmrcuje prostoduché. /Jb 5,2/

Jeho funkčnost jsem si mnohokrát ověřil, ostatně za chvíli bude první velká příležitost.

Žena pro člověka viděla, že plody ze *stromu poznání dobrého a zlého* jsou požitelné a dobré k jídlu. Co však nakonec rozhodlo, že jako první jedla ovoce ze zapovězeného stromu, to byl příslib *vševědoucnosti*.

Ducha prostě *ženě pro člověka* se jako první otevřely oči a jako první poznala jak vlastní nahotu, tak nahotu přítomného, zatím ale nic nechápajícího *člověka*. Vždyť zažívala dva zcela neznámé pocity. Při pohledu na vlastní nahé tělo pociťovala stud. Při pohledu na nahé tělo *člověka* pociťovala dychtivou touhu. To se projevila sexualita silou své přitažlivosti. Změna, která nastala v jejím chování, byla zcela mimořádná a pro vševědoucího *člověka* naprosto nepochopitelná.

Člověk byl přítomen a dobře viděl, že jeho společnice se chystá ochutnat plody ze zakázaného stromu, ale nijak jí v tom nebránil. Byla mu totiž absolutně lhostejná a tak s jistou potměšilostí vlastní všem ryze racionálním bytostem, pod pokryteckou maskou vědeckého zájmu sledoval co se stane, až zakázané plody ochutná. A neviděl nic, protože změna která u

ženy pro člověka nastala se týkala jen formy a tu nevnímal. Nerozuměl bezpochyby skandální změně jejího chování. A když ta *duchaprázdná* mu nebyla schopná podat žádné uspokojivé vysvětlení, ovládl jej vztek. Vrcholem všeho muselo být, když se *žena pro člověka* začala smát. Smála se a jediné co mu místo vysvětlení nabízela bylo ovoce ze zapovězeného stromu. Aby rovněž okusil a sám poznal co to je být nahý. To už *Člověka* ovládl nesmírný vztek! Vzal podávané ovoce ze *stromu poznání dobrého a zlého* a rovněž ochutnal.

Poté co se i jemu otevřely oči, prožil v přítomnosti *ženy pro člověka* rovněž dva dosud netušené pocity. I on při pohledu na své vlastní nahé tělo pocítil rozpačitý stud. Avšak při pohledu na nahé tělo své spoléčnice byl zcela zmaten. Cítil svou nadřazenost, ale současně jej ovládala sílicí touha, nutící jej, aby se *ženy pro člověka* zmocnil, opanoval jí a pokořil. Bylo to zcela zákonité, vždyť šlo o kost z jeho kostí, tělo z jeho těla! Poznával netušenou sílu sexuality. Nová, dosud neznámá síla jej vyváděla zcela z rovnováhy. Její paralyzující účinek sílil s délkou pohledu na tělo nahé ženy. Jen díky své vševědoucnosti a duchapřítomnosti situaci zvládl. Prikázal *ženě pro člověka*, aby si stejně jako on spletla fíkové listy a zahalila své pohlaví.

Poznáním své nahoty, se *člověk* a *žena pro člověka* stávají sebevědomými bytostmi. Přestali být integrální součástí *Stvoření*. Již nejsou bezvýhradně závislí na vůli *našeho Otce*. A to již nebylo dobré. To bylo zlé, ale nikoli velmi zlé.

Rozhodně nepomineme, že *ženu pro člověka* had podvedl, zato *člověk* podveden nebyl. *Člověk* totiž věděl velmi dobře co činí! Proto každý propadl smrti ze zcela jiného důvodu. Zatím co vševědoucí, leč pošetilý *člověk* propadl smrti díky svému nezvládnutému vzteku. Duchaprázdná, leč žádostivá *žena pro člověka* propadla smrti v důsledku své nezvládnuté žárlivosti.

Pošetilce zabíjí vztek, žárlivost usmrcuje prostoduché!

Máme před sebou informaci, jak na nastalou situaci reagoval *náš Otec*.

Tu uslyšeli hlas Hospodina Boha procházejícího se po zahradě za denního vánku. I ukryli se člověk a jeho žena před Hospodinem Bohem uprostřed stromů v zahradě. Hospodin Bůh zavolal na člověka: „Kde jsi?“ On odpověděl: Uslyšel jsem v zahradě tvůj hlas a bál jsem se. A protože jsem nahý, ukryl jsem se.“ Bůh mu řekl: „Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi z toho stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst?“ Člověk odpověděl: „Žena, kterou jsi mi dal, aby při mně stála, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl.“ Proto řekl Hospodin Bůh ženě: „Cos to učinila?“ Žena odpověděla: „Had mě podvedl a já jsem jedla. /Gn 3,8-13/

Hned první větou jsme informováni, že nejenže se oběma otevřely oči, ale aktivovány byly další dva smyslové orgány. *Sluch*, neboť uslyšeli hlas *našeho Otce* a rovněž tak *hmat*, neboť pociťovali denní vánek. Je to vskutku neobyčejný způsob, kterým jsme detailně informováni o nastalých změnách. Jak však již bylo dříve konstatováno, požitím ovoce ze *stromu poznání dobrého a zlého* se u *člověka* a jeho spoléčnice aktivovaly právě ty smysly, které přinášejí informace o *formě*, a také prostředí v němž se nalézá.

Hlas *našeho Otce* je pro ně novou, dosud neznámou, vnější realitou. Proto i reakce je

pochopitelná. Mají strach, Není to strach z *našeho Otce*, ale z dosud neznámého jevu, ze zvuku. Vždyť doposud neměli vůbec tušení o existenci vnější reality. Nevěděli, že jsou nazí a svou nahotou se ostudně projevují ve vnější realitě. Prostřednictvím *sluchu* k nim dosud informace nepřicházely. To z obavy před neznámým jevem se ukrývají ve stromoví v zahradě Edenu.

Sama skutečnost, že se mohou ukrýt je rovněž pozoruhodná. Svědčí o tom, že v celém Stvoření bylo pouze jediné místo, kde bylo možno ukrýt se před *naším Otcem*. Pouze v informačním centru, v zahradě Edenu se mohli *člověk* a *žena pro člověka* skrýt. Nikde jinde není šance cokoli ukrýt, nebo zatajit.

Při procházení zahradou Edenu *naš Otec* zjistil, že neví, kde *člověk* je. To nebylo dobré znamení. Musí na *člověka* volat a ten mu po pravdě odpovídá, že uslyšel hlas, čehož se bál a protože je nahý, tak se ukryl. Další dvě otázky *našeho Otce* stojí za to znovu citovat.

„Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi z toho stromu, z něhož jsem, ti zakázal jíst?“

V první otázce je skrytá naděje, že to snad ani *člověk* nemusel zjistit sám, že mu to jen někdo sdělil. Druhá již v sobě má neblahé tušení, že došlo na nejhorší. Odpověď *člověka* pak boří poslední naděje.

„Žena, kterou jsi mi dal, aby při mně stála, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl.“

Je to odpověď božsky sebevědomé, vševědoucí a na *našem Otcem* nezávislé bytosti. *Člověk* s obdivuhodnou bravurností odmítá jakoukoli vinu, situuje se do role oběti a co víc. Nepokrytě obviňuje *našeho Otce*.

TYS mi přece dal ženu aby při něm stála!

TA mi dala!

Co já?

Já nic!

To Ty!!

Nemám nepochybnost, že před lidským soudem by *člověk* i bez obhájce dosáhl zproštění všech obvinění. Nesoudíme totiž podstatu - *obsah*, ale *formu* - projev . Jak by před tím samým soudem dopadla *žena pro člověka* a *had*, to snad není třeba ani komentovat.

Raději se soustředíme na to, jak v téže věci rozhodl *naš Otec*.

I řekl Hospodin Bůh Hadovi:

**„Protožes to učinil, buď proklet,
vyvržen ode všech zvířat
a ode vši polní zvěře.**

**Polezeš po břiše,
po všechny dny svého života
žrát budeš prach.**

**Mezi tebe a ženu
položím nepřátelství,
i mezi símě tvé a símě její.**

Ono ti rozdrtí hlavu

A ty jemu rozdrtíš patu.“ /Gn 3,14-15/

Tak jako budou *člověk* a *žena pro člověka* vyhnáni ze zahrady Edenu, tak je *had* vyvržen ze společenství všech zvířat. Za takovou cenu to hadovi zaručeně nemohlo stát. Co

nepomineme, že *had* není ze zahrady Edenu vyhnán, protože zde ani nikdy nežil.

Ženě řekl:

„Velice rozmnožím
tvé trápení i bolesti těhotenství,
syny budeš rodit v utrpení,
budeš dychtit po svém muži,
ale on nad tebou bude vládnout.“ /Gn 3,16/

Posloupnost v jakém probíhá soud *našeho Otce* svědčí o tom, že hlavní viník měl být souzen jako poslední. Žena je odsouzena snášet trápení a bolesti těhotenství. Nic takového by nepoznala, pokud by neokusila ovoce ze *stromu poznání dobrého a zlého* a nepřivodila si aktivaci *zraku, sluchu a hmatu*. Je na místě podržet v dobré paměti, že *žena pro člověka* je jedinečná bytost stejně jako *člověk*. Dnešní lidské ženy s ní nemají nic společného, až na to trápení a bolesti těhotenství. Současné ženy rodí děti. Syny a dcery. Kdežto *žena pro člověka* měla rodit pouze syny!

Je to zdánlivě malicherná ale popravdě důležitá nuance, která opětovně významně odlišuje *člověka* od *lidí*.

Adamovi řekl:

„Uposlechl jsi hlasu své ženy
a jedl jsi ze stromu,
z něhož jsem ti zakázal jíst.
Kvůli tobě necht' je země prokleta;
po celý svůj život
z ní budeš jíst v trápení.
Vydá ti jenom trní a hloží
a budeš jíst polní byliny.
V potu své tváře
budeš jíst chléb,
dokud se nenavrátiš do země,
z níž jsi byl vzat.
Prach jsi
a v prach se navrátiš.“ /Gn 3,17-19/

Člověku je připomenuto jeho hlavní provinění. Na místo aby poslechl slovo *našeho Otce*, rozhodl se poslechnout svou ženu. *Člověku* bylo mnoho dáno a proto bylo i mnoho očekáváno. Proto hlavní vina padá právě na *člověka*.

Země se ničím neprovinila, ale stává se prokletým místem, protože je místem vyhnanství *člověka*. Aby si byl *člověk* vědom hloubky svého pádu, je mu připomenuto, že si dostatečně nevážil možnosti jíst plody ze všech stromů v zahradě Edenu. Na místo plodů *stromu života* se nyní bude živit i polními bylinami, jako *lidé, zvířata a ptáci*. Bez plodů *stromu života* se jeho tělesná forma nakonec promění v prach a vrátí se do země, místa svého původu.

Člověk svou ženu pojmenoval Eva (to je Živa), protože se stala matkou všech živých. Hospodin Bůh udělal Adamovi a jeho ženě kožené suknice a přioděl je. /Gn 3,20-21/

Dalším velmi výmluvnou skutečností je, že vševědoucí *člověk* až nyní dokázal *ženě*

pro člověka dát jméno. Prokazuje tak, že byl skutečně nadán mimořádným věděním. Adam poznal, že on svým potomkům život dávat nebude. Naopak, Eva se stane matkou všech živých. Ostatně ani *můj otec* mi nevdechl v chřípí dech života, ale toliko spustil vývoj mé formy v těle mé matky.

Náš Otec jim udělal kožené suknice a přioděl je, protože nevázané uspokojování sexuálních potřeb nemělo být hlavní náplní jejich života v nových podmínkách. Byla to především ochrana Adama, aby zcela nepodlehł své samolibé a panovačné sexuální touze.

A máme před sebou závěrečná slova uzavírající počáteční bouřlivou vývojovou fázi.

**I řekl Hospodin Bůh: „Teď je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ navěky.“
Proto jej Hospodin Bůh vyhnal ze zahrady v Edenu, aby obdělával zemi, z níž byl vzat. Tak člověka zapudil. Východně od zahrady v Edenu usadil cheruby s míhajícími se plamennými meči, aby střežili cestu ke stromu života. /Gn 3,22-24/**

Náš Otec konstatuje, že *člověk* je jako bůh, neboť zná dobré i zlé. Avšak na rozdíl od všech bohů nedbal slov *našeho Otce*, ale poslechl hlas své ženy.

Pro *našeho Otce* bylo selhání *člověka* bolestným zklamáním. Byla to žalostně paradoxní situace. Na nebi, kde o nic neusiloval, natož aby stál o postavení *Hospodina Boha*, tam se stal naprosto přirozenou a absolutní autoritou, *Bohem nad všemi bohy*, kde *Jeho slovo* bylo zákonem.

Zato zde na Zemi, kde vynaložil tak obrovské úsilí, kde by to naprosto nečekal, v samotné zahradě Edenu, právě tam mu povstaly hned dvě, na *Jeho* vůli nezávislé bytosti. *Člověk a žena pro člověka*. A to bylo zlé.

Neměl mnoho na výběr. Rozumně vzato, mohl je zničit, ale šlo o nesmírně citlivou záležitost. *Člověk* byl *Jeho* obrazem. Kdyby ovoce ze zapovězeného stromu ochutnala jen *žena pro člověka*, nebyl by problém ji odstranit a nahradit jinou *ženou pro člověka*. Postup je nám znám.

Nebylo žádné dobré řešení a tak zřejmě ze všech špatných vybral to nejmenší zlo a vyhnal *člověka a ženu pro člověka* ze zahrady Edenu na zemi, mezi lidi a vše živé, co dosud žilo v naprosto harmonických poměrech a dokonalém souladu s vůlí *našeho Otce*.

Po neblahých zkušenostech nechal *náš Otec* cestu ke *stromu života* střežit cheruby s míhajícími se plamennými meči. Zvolil nepochybně absolutně oddané služebníky, neboť museli odolat bez výjimky naprosto všem neoprávněným přístupům ke stromu života. Mějme na paměti, že *člověk* cestu znal. Vždyť *náš Otec* ani *člověka* nezbavil žádné ze schopností, které měl v zahradě Edenu. Nejvyšší opatrnost byla na místě. Nemohl riskovat, že by *člověk* vztáhl ruku po stromu života a byl živ navěky.

Bliží se okamžik, kterým skončí čas psaní a začne čas čtení.

Dolní Zálezly
18.10.2009
11.51hodin /CEDT/

*The end of part I.
To be continued
27.12.2009 o 12.20hodin /CET/*